DOSAR NR. 327/2/2013

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREŞTI
SECŢIA A VIII A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL

SENTINŢA CIVILĂ NR. 1348
Şedinţa publică de la **17.04.2013**

Curtea constituită din:
PREŞEDINTE - CORINA PODARU
GREFIER: MARIA - CRINA IACOBESCU

Pe rol fiind soluţionarea acţiunii în contencios administrativ formulată de reclamantul **CONSILIUL NAŢIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂŢII,** cu sediul în Bucureşti, str. Matei Basarab, nr. 55 – 57, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul **BRATU MARIN,** cu domiciliul în Bucureşti, sector 2, şos. .... având ca obiect –„***constatarea calităţii de lucrător/colaborator al securităţii"(OUG NR. 24/2008).***

Dezbaterile şi susţinerile părţilor au avut loc în şedinţa publică de la termenul din **10.04.2013** care au fost consemnate în încheierea de şedinţă de la acea dată, când instanţa având nevoie de timp pentru a delibera şi pentru a da posibilitatea părţilor să depună concluzii scrise, a amânat pronunţarea la data de **17.04.2013**, când a hotărât următoarele:

C U R T E A,

Deliberând asupra cauzei de faţă, constată următoarele:

Prin acţiunea înregistrată pe rolul Curţii de Apel Bucureşti – Secţia a VIII-a Contencios Administrativ şi Fiscal sub nr. 327/2/2013, reclamantul CONSILIUL NAŢIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂŢII a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul BRATU MARIN, constatarea calităţii de colaborator al Securităţii în ceea ce îl priveşte pe pârât, născut la data de 28.06.1946, în Necşeşti, judeţul Teleorman, fiul lui Gheorghe şi Rada, domiciliat în municipiul Bucureşti, şoseaua Colentina nr. .... Sector 2.

În motivarea acţiunii, reclamantul a arătat că, prin cererea nr. P 7031/10/25.05.2010 adresată C.N.S.A.S. de către Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluţionarilor din Decembrie 1989, se solicita verificarea domnului BRATU Marin, în calitate de deţinător al titlului de luptător pentru victoria Revoluţiei din decembrie 1989. Ţinând cont de prevederile art. 3 lit. z

din Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea Securităţii, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 293/2008, cererea formulată este legală.

Reclamantul a arătat că pârâtul a fost recrutat iniţial la data de 14.09.1974, de către Direcţia a 111 - a, Serviciul 7, Biroul 3, sub numele conspirativ <BANU> şi a fost abandonat în mai 1977 deoarece devenise membru de partid. Cu toate acestea, a fost folosit în continuare de către aceeaşi direcţie în munca de culegere de informaţii după obţinerea aprobării organelor de partid de la Sectorul 1 Bucureşti, adică din data de 06.05.1977.

A precizat că directivele care stăteau la baza organizării anumitor activităţi desfăşurate de Securitate (munca cu reţeaua informativă, etc.), statuau că membrii P.C.R., folosiţi ca „surse", se bucurau de un tratament special. Aşa se explică inexistenţa unor documente specifice acestui tip de dosar (raport cu propunere de recrutare, raport privind modul în care a decurs recrutarea şi angajament). Astfel, Hotărârea nr. 119/16.03.1968 a Comitetului Executiv al CC. al P.C.R. cu privire la întărirea controlului de partid asupra activităţii organelor de securitate şi miliţie statua la pct. 7 că „pentru a sprijini munca organelor de securitate şi de miliţie, secretarii comitetelor judeţene, municipale şi orăşeneşti de partid vor stabili, la cererea acestor organe, în situaţii deosebite şi când nu sunt alte posibilităţi, membri de partid care să furnizeze nemijlocit date cu privire la activitatea unor elemente suspecte /.../. Membrilor de partid, care primesc asemenea sarcini, /.../ vor sprijini activitatea organelor de securitate /.../ numai în perioada absolut necesară pentru finalizarea acţiunii respective".

A arătat că textul invocat explică de ce a fost necesară obţinerea aprobării organelor de partid pentru folosirea, ca sursă, a pârâtului. Paragraful al doilea al textului citat lămureşte şi lipsa angajamentului. Potrivit acestuia, „secretarii /.../ de partid vor discuta personal cu aceşti membrii de partid, arătându-le însemnătatea sarcinii ce o au de îndeplinit, precum şi obligaţia de a păstra cea mai strictă conspirativitate asupra acţiunilor la care participă şi a metodelor folosite de organele de securitate şi de miliţie".

Reclamantul a susţinut că, că interpretarea teleologică a prevederilor art. 2 lit b, rezultă că legiuitorul a urmărit să atribuie calitatea de colaborator al securităţii, persoanelor care, prin denunţurile lor, nu au menajat interesele celor denunţaţi, deşi puteau, şi, mai mult, desconsiderarea acestor interese nu este compatibilă cu principiile moralei publice.

De asemenea, având în vedere că legea cere numai „vizarea" încălcării unor drepturi, iar nu încălcarea lor propriu-zisă, s-a statuat că atât timp cât informaţiile erau apte de a produce o reacţie din partea Securităţii, iar informatorul ar fi trebuit să conştientizeze posibilitatea unei astfel de reacţii, condiţia vizării încălcării unor drepturi este realizată.

Reclamantul a precizat că toate materialele identificate de Direcţia Investigaţii provin din perioada folosirii pârâtului ca sursă membru de partid. Nu s-au identificat documente anterioare, din perioada 1974-1977. A subliniat că dosarul de reţea nr. R 311926 nu are document de abandonare, cel mai recent document este datat 02.06.1989. Astfel, materialele furnizate pe parcursul

colaborării cu organele de securitate care, îndeplinesc prima condiție impusă de legiuitor, provin din cea de-a doua perioadă de colaborare (1977-1989).

Apreciază că relevantă în acest sens este nota din 15.04.1986 , în care sursa <BANU> relatează securității că cetățenii italieni B.S şi M.E., au lăsat, la plecarea din hotel un pachet pentru doctorul român S. Acest pachet conținea şi „revista L' ESPRESSO" din 02.03.1986, care avea articolul intitulat, în traducerea aproximativă a sursei, <întuneric la Bucureşti>, defăimător la adresa condițiilor de trai din capitală dar şi din țară. Fată de conținutul acestei delațiuni, arătăm că o asemenea informație adusă la cunoştința securității era de natură să declanşeze cel puțin verificarea, dacă nu chiar urmărirea doctorului român S., cel care era destinatarul pachetului.

O altă semnalare al cărei conținut se circumscrie definiției legale este cea din 18.03.1986 în care informează despre intențiile numitului A.I., administratorul hotelului Athénée - Palace, de a pleca în străinătate, „să lucreze acolo şi să-şi facă viața lui". Ca urmare a delațiunii pârâtului, persoana turnată, deşi fusese propusă să însoțească un grup de salariate din alimentația publică ce urmau să plece în R.F.G. la o expoziție de artă culinară, a fost avizată negativ. De asemenea, tot o consecință directă a acestei note este şi propunerea ofițerului de a introduce, în biroul respectivului, mijloace de interceptare a convorbirilor.

Față de conținutul delațiunii, a precizat că intenția unei persoane de a-şi stabili definitiv domiciliul într-un alt stat era o atitudine extrem de gravă din perspectiva regimului, iar cei care luau o astfel de hotărâre erau priviți ca nişte trădători de patrie. Persoanele care, prin diferite metode reuşeau să-şi îndeplinească visul de a rămâne în străinătate erau denumite batjocoritor „fugit", iar bunurile rămase în țară le erau confiscate.

De asemenea, cei ale căror intenții de plecare definitivă din țară erau descoperite şi zădărnicite - cu ajutorul informatorilor (cum este cazul în speță) sau prin alte mijloace - erau denumiți „suspecți de evaziune" şi persecutați de organele represive ale regimului. Aceste din urmă persoane nu mai puteau spera că li se va elibera vreodată paşaport, nici măcar pentru o călătorie într-o țară socialistă. În plus, evoluția profesională a acestor persoane avea de suferit, îngrădindu-li-se accesul la anumite funcții şi profesii. Supravegherea lor de către Securitate devenea extrem de strictă.

Dreptul oricărei persoane de a părăsi orice țară, inclusiv cea de origine era stipulat de pactele internaționale la care România era parte (cum vom arăta mai jos), dar era încălcat sistematic de statul comunist.

Reclamantul consideră relevante în demonstrarea utilității şi importanței pentru organele de Securitate a informațiilor furnizate de pârât, recompensele primite şi reținute în probatoriu. Astfel, sursa PCR <BANU> a fost stimulată în 1978 cu 1200 lei, în 1980 cu 400 lei, în 1981 cu 700 lei, în 1982 cu 900 lei, în 1983 cu 500 lei, în 1984, respectiv 1985 câte 500 lei, iar la 30.12. 1988 a primit cadou în valoare de 63 lei. De asemenea, la data 15.04.1988 a fost avizat pozitiv să plece în interes de serviciu pe vasul croazieră <STEAUA DUNĂRII>, spre deosebire de colegul de serviciu A.I., căruia nu i s-a permis plecarea în interes de serviciu, din cauza delațiunii pârâtului.

În concluzie, apreciază că prima condiție impusă de legiuitor pentru reținerea calității de colaborator al Securității prin furnizare de informații este îndeplinită.

Reclamantul consideră că şi ce-a de-a doua condiție este asigurată deoarece nu se poate reține că furnizarea unor informații de asemenea natură nu a fost făcută conştient, având reprezentarea clară a faptului că relatări ca cele prezentate anterior nu rămâneau fără urmări. Altfel spus, prin furnizarea acestor informații, pârâtul a conştientizat că asupra persoanelor la care s-a referit în delațiunile sale se pot lua măsuri de urmărire şi verificare (încălcarea dreptului la viață privată) şi, prin urmare, a vizat această consecință.

Astfel, ca urmare a delațiunilor pârâtului, numitului A.I. i s-a dat aviz negativ la plecare în interes de serviciu, îngrădindu-i-se dreptul la libera circulație. Notele informative identificate dovedesc că încălcarea dreptului la viață privată chiar s-a materializat, informațiile furnizate de pârât îngrădind dreptul la viața privată prevăzut de art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile şi Politice, precum şi dreptul la liberă circulație prevăzut de art. 12 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile şi Politice.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe conținutul articolelor: art. 3 lit. z, art. 2 lit. b, art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1, ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea Securității, aprobată cu modificări şi completări prin Legea 293/2008 coroborate cu art. 31 alin. 2 şi art. 35 alin. 5, lit. a din Regulamentul de organizare şi funcționare al C.N.SAS. adoptat prin Hotărârea nr. 2/2008, precum şi pe dispozițiile articolului 112 al Codului de Procedură Civilă.

Legal citat, pârâtul BRATU MARIN a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

A arătat că în mod neadevărat se susține de către reclamant, faptul că pârâtul a fost recrutat de către Direcția a III-a la data de 14.09.1974, însă, din înscrisurile depuse la dosar an rezultă acest lucru, este numai o afirmație a CNSAS, fără să existe o dovadă în acest sens.

Prin urmare, nu există nici un document care să ateste faptul că pârâtul de bunăvoie a acceptat să facă parte din rândurile Securității în calitate de colaborator şi nu există nici un angajament semnat de către pârât prin care acesta să fie de acord a furnizeze informații pentru Securitate.

De altfel, chiar reclamantul recunoaşte în cererea formulată, că nu există întocmit un dosar de recrutare pe numele pârâtului şi nici un angajament semnat de acesta, invocând, pe de o parte, o expresie în sensul că "membrii PCR se bucurau de „tratament special", ceea ce nu dovedeşte nimic, fiind o simplă afirmație şi totodată acest lucru nu înseamnă că pentru cei care erau membri de partid nu se întocmeau dosare de recrutare.

Pe de altă parte, se invocă o Hotărâre nr. 119/16.03.1968 a Comitetului Executiv a CC al PCR, care nu arată în nici un caz că în situația în care se folosesc membri de partid nu se întocmesc dosare de recrutare sau nu se semnează angajamente, fiind o simplă speculație din partea reclamantului. Cu alte cuvinte, nu înseamnă că dacă era membru de partid, nu erai recrutat de

organele de securitate sau nu se semna angajament reclamantul încercând să justifice, fără să argumenteze, de ce nu există pentru pârât dosar de recrutare sau angajament.

De fapt, prin Hotărârea invocată, reclamantul nu face altceva decât să confirme situația existentă în perioada comunistă, respectiv, existența unui regim de presiune psihică continuă, în care oamenii trebuiau să se supună sarcinilor de partid.

După cum de ştie, sub pretextul patriotismului, a apărării intereselor tarii, practic, potrivit doctrinei PCR, cei care deveneau membri de partid, erau obligați să ducă la îndeplinire toate „sarcinile trasate de PCR." Chiar din Hotărârea invocată rezultă acest lucru: "secretarii de partid VOR STABILI... membri de partid care să furnizeze date.... arătându-le însemnătatea sarcinii ce o au de îndeplinit, precum şi OBLIGAȚIA de a păstra cea mai stricta conspirativitate asupra acțiunilor la cure participa şi a METODELOR folosite de organele de securitate şi de miliție.

Prin urmare, aceşti membri de partid, prin faptul că făceau parte din PCR, erai obligați să se supună acelor hotărâri, norme ale PCR, inoculând o teama permanentă, în cazul în care nu se supun acelor "sarcini", dar asta nu erau colaboratori ai securității.

Situația pârâtului era evident una în care acele sarcini de aparțin trebuiau duse îndeplinire, întrucât acesta era recepționer la ATHENEE PALACE, hotel ia care erau cazați foarte mulți cetățeni străini, astfel ca securitatea avea ca misiune urmărită acestora pentru a "nu se aduce atingere securității statului".

De altfel, aşa cum rezultă din actele depuse de către reclamant, pârâtul avea un dosar întocmit de securitate pe numele lui, dar nu un dosar de recrutare, ci un dosar în care el însuşi era urmărit, existând pe dosar inițialele T.O, care înseamnă Tehnica Operativă, în sensul că pârâtul era urmărit cu o astfel de tehnica, respectiv îi erai ascultate telefoanele, îi era controlata corespondența, etc.

Pârâtul era urmărit pas cu pas ce face, se cereau referințe despre el (chiar reclamantul a depus astfel de înscrisuri), întrucât având funcția de recepționer şef al hotelului, intra în contact cu cetățenii străini cazați, astfel că securitatea trebuia să se asigure că este un om integru, adică, să nu aibă relații cu străinii în afara serviciului, să nu facă trafic de valută, să "nu trădeze interesele țării", etc. Chiar în una din notele în care era urmărit pârâtul, se arată: " în urma aplicării măsurilor informativ-operative de verificare complexă a sus-numitului, nu s-au obținut până în prezent indicii care să ne conducă la concluzia ca ar intenționa să desfăşoare activități contrare intereselor statului nostru, cu ocazia deplasării în străinătate. Față de cele raportate, propunem avizarea pozitivă a deplasării numitului Bratu Marin în RSF1. RPB, RPU, RSC, RFG şi Austria, în interes de serviciu. " Deci, deşi pârâtul urma să plece în interes de serviciu în străinătate, chiar acesta era urmărit şi verificat prin "măsuri informativ-operative", în sensul de a nu există pericolul ca acesta să rămâne definitiv în străinătate.

În scopul supravegherii activității din hotel, securitatea avea delegați ofițeri care se ocupau de acest obiectiv, fiind permanent prezenți la recepție, astfel ca aceştia controlau tot ce se petrecea în hotel: clienții sosiți la hotel, ce vizitatori veneau la aceştia, etc. Totodată, securitatea instalase în anumite camere, unde erau cazați în special cetățenii străini, aparatura de ascultare, astfel ca ofițerii de securitate erau cei care ascultau şi supravegheau toata "activitatea acestora" .

Prin urmare, pârâtul era supus unei presiuni continue, fiind obligat, prin lege, să înregistreze cu toate datele, toți vizitatorii care veneau la clienții cazați în hotel. În acelaşi timp, având în vedere ca erau foarte mulți cetățeni străini suspectați de terorism, în scopul apărării intereselor statului, pârâtul era obligat să scrie note cu privire la anumite aspecte pe care ofițerii de securitate i le cereau. Dar, aşa cum se poate observa, aceste note nu se refera la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, dimpotrivă, pârâtul era obligat prin natura funcției deținute, să străinii dacă cetățenii cazați nu desfăşurau ei activități împotriva intereselor statului român.

Se invocă de către reclamant, în sensul îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, respectiv, art. 2 lit. b), o nota din data de 18.03.1986, însă deşi se redă un anumit conținut al notei în Nota de constatare, o asemenea nota lipseşte din înscrisurile depuse de care reclamant, astfel încât, argumentele expuse în baza acestei aşa-zise note nu au susținere şi ca atare nu pot fi reținute ca proba împotriva pârâtului şi mai ales nu se poate vorbi de existența unei delațiuni pe care o invocă reclamantul.

De asemenea, se susține de către reclamant, faptul că pârâtul a primit recompense pentru informațiile furnizate, însă, aşa cum se poate observa din înscrisuri depuse, cele pe care se menționează faptul că pârâtul ar fi primit sume de bani pentru activitatea desfăşurată sunt întocmite şi semnate de ofițerii de securitate. De asemenea, numai două înscrisuri care poartă denumirea de „chitanța" sunt semnate de către pârât şi conțin precizarea că "am primit de la organele de securitate suma de ..." , deci nu precizează faptul că a primit banii pentru informațiile date. Iar faptul că se arată „de la organele de securitate", nu reprezentă ceva de ascuns, întrucât securitatea exercita, în mod oficial, controlul asupra activității desfăşurate în hotel. De fapt, astfel de sume erau date personalului hotelului (deci nu numai pârâtului) sub forma de prime.

Totodată, a precizat că deşi reclamantul în Nota de constatare depusă face referi la existența unor note datând din 19.03.1986, 09.06.1988 şi 28.02.1985 nu există depuse la dosar asemenea note la care reclamantul face referire, astfel ca nu exista dovada unor asemenea susțineri şi deci nu reprezintă probe în sensul admiteri acțiuni formulate.

Prin urmare, aşa cum se poate observa, din înscrisurile depuse la dosar de către reclamant, rezultă faptul că aceste note în bază cărora CNSAS şi-a întemeiat cererea nu reprezintă altceva decât note prin care: era controlat, verificat, cercetat calitatea sa de recepționer şef; note prin care, tot în calitatea sa de şef, era obligat să scrie caracterizări despre personalul pe care îl avea în subordine; note prin care ea obligat să aducă la cunoştința ofițerilor de

securitate, în vederea protejării intereselor statului, activitățile cetățenilor străini cazați la hotel.

Ca atare, în nici un caz nu putem vorbi de faptul că notele semnate de parat ar reprezenta informații care sa se refere la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist şi totodată este evident ca notele respective nu au vizat îngrădirea drepturilor şi libertăților fundamentale ale omului.

Având în vedere cele expuse, a solicitat sa se constate ca nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008. modificata şi completata prin Legea nr. 293/2008 şi să se respingă acțiunea formulată ca neîntemeiată.

În drept: art. 115-11 c. pr. civ.

În cauză s-a încuviințat şi s-a administrat proba cu înscrisuri.

Analizând materialul probator administrat, prevederile legale incidente şi susținerile părților, Curtea reține următoarele:

În ceea ce priveşte calitatea pârâtului de persoană verificabilă sub aspectul colaborării cu Securitatea, se observă că prin cererea nr. P 7031/10/25.05.2010 adresată C.N.S.A.S. de către Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluționarilor din Decembrie 1989, se solicita **verificarea pârâtului, în calitate de deținător al titlului de luptător pentru victoria Revoluției din decembrie 1989.**

Potrivit dispozițiile art. 3 lit. z din OUG nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea Securității, cu modificările şi completările ulterioare, *„Pentru a asigura dreptul de acces la informații de interes public, orice cetățean român, cu domiciliul în țară sau în străinătate, precum şi presa scrisă şi audiovizuală, partidele politice, organizațiile neguvernamentale legal constituite, autoritățile şi instituțiile publice au dreptul de a fi informate, la cerere, în legătură cu existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, a candidaților la alegerile prezidențiale, generale, locale şi pentru Parlamentul European, precum şi a persoanelor care ocupă următoarele demnități sau funcții:*

....

z) persoanele care dețin titlul de luptător pentru victoria Revoluției din decembrie 1989.

În raport de textul legal citat, Curtea constată că pârâtul, în virtutea faptului că este deținător al titlului de luptător pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, are calitatea de persoană verificabilă din perspectiva colaborării cu Securitatea.

Verificând, cu prioritate, susținerile pârâtului din cuprinsul întâmpinării referitoare la inexistența la dosar a notelor datând din 18.03.1986, 19.03.1986, 09.06.1988 şi 28.02.1985, menționate în Nota de constatare, Curtea constată că, deşi în cuprinsul acestui document sunt citate mai multe note informative atribuite pârâtului, **acțiunea formulată are în vedere nota informativă din data de 15.04.1986 şi nota informativă din data de**

18.03.1986, acestea fiind apreciate de reclamant ca documente care atestă transmiterea de informații către Securitate și regăsindu-se la filele 174-177 dosar.

Prin urmare, verificarea cerințelor legale obligatorii pentru a se reține calitatea pârâtului de colaborator al Securității va fi făcută de instanța de judecată nu prin raportare toate notele informative menționate în Nota de constatare ci doar la nota informativă din data de 15.04.1986 și nota informativă din data de 18.03.1986, documente menționate în cuprinsul acțiunii formulate de reclamant.

În ceea ce privește susținerea pârâtului referitoare la lipsa unui angajament semnat de colaborare cu Securitatea, Curtea reține că acest aspect este lipsit de relevanță în stabilirea calității de colaborator al Securității, față de dispozițiile OUG nr. 24/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, potrivit prevederilor art. 2 lit. b) din acest act normativ, noțiunea de *„colaborator al Securității"* este definită ca fiind *„ persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Persoana care a furnizat informații cuprinse în declarații, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest, pentru motive politice privind cauza pentru care a fost fie cercetată, fie judecată și condamnată, nu este considerată colaborator al Securității, potrivit prezentei definiții, iar actele și documentele care consemnau aceste informații sunt considerate parte a propriului dosar. Persoanele care, la data colaborării cu Securitatea, nu împliniseră 16 ani, nu sunt avute în vedere de prezenta definiție, în măsura în care se coroborează cu alte probe. Colaborator al Securității este și persoana care a înlesnit culegerea de informații de la alte persoane, prin punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, precum și cei care, având calitatea de rezidenți ai Securității, coordonau activitatea informatorilor;"*

Din analiza textului legal citat, rezultă că există două cerințe obligatorii pentru a fi reținută calitatea de colaborator al Securității:

- informațiile furnizate să denunțe activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist;
- informațiile furnizate să vizeze îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

De asemenea, rezultă că semnarea unui angajament de colaborare cu Securitatea nu este o condiție obligatorie pentru a se reține această calitate, fiind suficient să fie îndeplinite cele două condiții enunțate.

Prin urmare, faptul că nu s-a făcut dovada existenței unui angajament de colaborare cu Securitatea semnat de pârât nu are relevanță, în condițiile în care aprecierea cu privire la calitatea de colaborator al Securității se face

exclusiv prin raportare la cerințele art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008, cu modificările şi completările ulterioare.

Dealtfel, chiar în lipsa unui angajament semnat, Curtea reține că, din cuprinsul Raportului nr. 371/PV/0190565 din 13.04.1988 (filele 79-80 dosar) întocmit de organele de Securitate prin care s-a propus avizarea pozitivă a deplasării pârâtului în străinătate, rezultă că acesta era o sursă a acestor organe începând cu anul 1977, fiind menționat în document ca „având un bun aport informativ".

Prin nota din 15.04.1986, sursa <BANU> a relatat securității că cetățenii italieni B.S şi M.E., au lăsat, la plecarea din hotel un pachet pentru doctorul român S. Acest pachet conținea şi „revista L' ESPRESSO" din 02.03.1986, care avea articolul intitulat, în traducerea aproximativă a sursei, <întuneric la Bucureşti>, defăimător la adresa condițiilor de trai din capitală dar şi din țară.

Prin nota din 18.03.1986, pârâtul a informat securitatea despre intențiile numitului A.I., administratorul hotelului Athénée - Palace, de a pleca în străinătate, „să lucreze acolo şi să-şi facă viața lui".

Se constată că, în ceea ce priveşte cerința legală în sensul ca informațiile furnizate ***să denunțe activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist,*** aceasta este îndeplinită, întrucât este de notorietate că în perioada respectivă criticarea condițiilor de trai din capitală şi din țară, precum şi intenția unei persoane de a părăsi țara reprezentau atitudini considerate împotriva regimului comunist

În ceea ce priveşte a doua condiție, din interpretarea prevederilor art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008, cu modificările şi completările ulterioare, rezultă că cerința legală pe care trebuie să o îndeplinească informațiile furnizate organelor de Securitate pentru a se reține calitatea de „colaborator" este aceea ca denunțarea să ***vizeze îngrădirea drepturilor şi libertăților fundamentale ale omului*** . Aşadar, pentru a se reține calitatea unei persoane de „colaborator al Securității" este suficient ca informațiile furnizate să urmărească, să aibă potențialul, să fie apte să îngrădească drepturi şi libertăți fundamentale, nefiind necesar să se dovedească împrejurarea că aceste drepturi au fost încălcate sau îngrădite în concret. Or, la aprecierea îndeplinirii acestei cerințe trebuie avută în vedere atitudinea subiectivă a persoanei care furnizează informațiile, în sensul de a se stabili dacă aceasta conştientiza faptul că informațiile respective pot atrage consecințe în ceea ce priveşte persona vizată, consecințele constând în măsuri de urmărire şi verificare care presupun îngrădirea sau chiar încălcarea unor drepturi fundamentale.

În cauza dedusă judecății, Curtea constată că informațiile furnizate de pârât Securității au, fără putință de tăgadă, acest potențial, în sensul că, în raport de conținutul lor, sunt de natură să expună persoanele la care se referă unor consecințe grave.

Astfel informația referitoare revista conținând articolul intitulat, <Întuneric la Bucureşti>, defăimător la adresa condițiilor de trai din capitală şi din țară, adusă la cunoştința securității era de natură să îl expună pe destinatarul

pachetului ce conține revista, doctorului român S., unor măsuri de verificare și de urmărire din partea organelor de Securitate.

În ceea ce privește informația referitoare la intențiile numitului A.I., administratorul hotelului Athénée - Palace, de a părăsi țara și de a se stabili în străinătate, este de notorietate că în timpul regimului comunist, intenția unei persoane de a-și stabili definitiv domiciliul într-un alt stat era considerată o atitudine extrem de gravă iar persoanele care luau o astfel de hotărâre erau considerate trădători de patrie, supravegheate de Securitate, li se îngrădea accesul la anumite profesii sau funcții.

Mai mult decât atât, în ceea ce privește informația furnizată de pârât aceasta, nu numai că a avut potențialul, dar a încălcat efectiv drepturile fundamentale ale persoanei la care se referă (numitul A.I.), întrucât, așa cum rezultă din documentele dosarului, urmare a delațiunii, persoana respectivă, deși fusese propusă să însoțească un grup de salariate din alimentația publică ce urmau să plece în R.F.G. la o expoziție de artă culinară, a primit aviz negativ, o altă consecință fiind propunerea de a se introduce mijloace de interceptare a convorbirilor în biroul lui A.I.

De asemenea, este în afara oricărei îndoieli faptul că pârâtul putea și trebuia să conștientizeze posibilele urmări ale informațiilor furnizate, acceptând că asupra persoanelor respective urma să se desfășoare acțiuni care vizau încălcarea dreptului la viață privată, prin ingerințele autorităților în viața acestora (acțiuni de investigații, îndepărtare de la locul de muncă a persoanei semnalate ca refugiat politic și pentru că avea atitudini ostile față de regim, încercarea de împiedicare a fratelui pârâtului să părăsească țara etc.)

În aceste condiții, Curtea constată că informațiile furnizate de pârât Securității au vizat îngrădirea și chiar au încălcat dreptul la viață privată al persoanelor la care se referă, drept prevăzut de art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice și de art. 12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Faptul că informațiile furnizate de pârât Securității au fost utile pentru această instituție rezultă și din împrejurarea că, așa cum rezultă din documentele de la dosar, acesta a fot recompensat, în repetate rânduri, cu sume de bani, pentru unele dintre aceste sume semnând chitanțe cu mențiunea „am primit de la organele de securitate suma de …"

Afirmațiile pârâtului, în sensul că, dată fiind funcția pe care o ocupa, era obligat să furnizeze informații cu privire la activitățile cetățenilor cazați la hotel sau că a avut, la rândul său, dosar în care a fost urmărit de Securitate, nu poate fi primită, întrucât, potrivit art. 2 lit. b), teza a doua, sunt excluse din categoria colaboratorilor numai persoanele care au furnizat informații cuprinse în declarații, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest, pentru motive politice privind cauza pentru care au fost fie cercetate, fie judecate și condamnate, sau persoanele care, la data colaborării cu Securitatea, nu împliniseră 16 ani, în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Întrucât împrejurările invocate de pârât nu se încadrează în această ipoteză, nu pot fi reţinute ca argumente valabile privind inexistenţa calităţii de colaborator al Securităţii.

Din aceste considerente, constatând că, în raport de materialul probator administrat, în speţă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008, cu modificările şi completările ulterioare, Curtea va admite acţiunea şi va constata calitatea de colaborator al Securităţii în ceea ce-l priveşte pe pârâtul Bratu Marin.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂŞTE:

Admite acţiunea formulată de reclamantul **CONSILIUL NAŢIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂŢII,** cu sediul în Bucureşti, str. Matei Basarab, nr. 55 – 57, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul **BRATU MARIN,** cu domiciliul în Bucureşti, sector 2, şos. Colentina, nr. .... ap. 5.

Constată calitatea de colaborator al Securităţii în ceea ce-l priveşte pe pârât.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunţată în şedinţă publică, azi, **17.04.2013.**

PREŞEDINTE,
CORINA PODARU

GREFIER,
MARIA - CRINA IACOBESCU

CONFORM CU ORIGINALUL

CURTEA DE APEL BUCUREŞTI
SECŢIA

Red.jud. P.C.
Tehnored. I.C./4ex.
Com. 2ex./08.07.2013